

робочих контрактів. З одного боку, вони є компетенцією виключно міжособистісних відносин, з іншого, пам'ятаючи про нерівноцінний розподіл ресурсів на землі (у тому рахунку й фізичних та розумових), можна припустити, що такі контракти будуть нечесними по відношенню до тих, хто отримав менше знань, здібностей, можливостей при наявності умовної рівності прав всіх громадян. Тому постає питання чи є реально вільним індивідуум, який знаходиться у скрутному матеріальному становищі, причому інколи – не зі своєї вини? Чи може він вільно і у законний спосіб реалізовувати свій потяг до гідного життя?

Я відповідаю на ці питання негативно та вважаю, що справжня свобода – це не лише свобода від невтручання, але й свобода робити щось за власним вибором, тобто свобода позитивна. Забезпечувати людину свободою позитивною покликана, на мою думку, держава, яка має створювати належні матеріальні умови, доступ до освіти, охорони здоров'я та суспільного порядку. Останнє, до речі покладено на плечі внутрішніх військ, які в даному контексті уособлюють державу. Ми, іноді втручаючись в міжособистісні справи, і таким чином, порушуючи границі негативної свободи, насправді ставимо за мету підтримку свободи позитивної у вищевикладеному значенні. Роз'яснення цього нашим співвітчизникам могла б сприяти покращенню іміджу міліції, а також зменшити тиск на міліцію з боку широкого громадянського загалу.

ПОЛІТИКА ТА МОРАЛЬ ЯК ФОРМИ СУСПІЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ: ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ТА ВЗАЄМОДІЇ

Бонь Альона Володимирівна, курсант факультету підготовки кадрів для підрозділів боротьби з незаконним обігом наркотиків Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: заступник начальника кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Павлишин О.В.*

Актуальність досліджуваної проблеми полягає у тому, що сьогодні в Україні багато суперечностей суспільного життя виникають саме через неузгодженість діяльності різноманітних політичних течій із моральними орієнтирами суспільства.

Сучасне політичне життя є настільки складним та багатоаспектним явищем, що дуже часто сьогоденні цілі та завдання стають важливішими за загальнолюдські цінності та моральні норми. Це неминуче може призвести до суспільних явищ, що мають однозначно деструктивний характер. Тому сучасний політикум необхідно вести до руsla консолідації та злагоди. Тут без урахування загальнолюдських моральних норм, цінностей та розвиненої самосвідомості не обійтись.

Буденний (емпіричний) рівень політичної свідомості фіксує переважно зовнішні аспекти подій і явищ, що відбуваються на поверхні

суспільного життя (політичних відносин, інститутів). У ньому концентрується багатий життєвий досвід учасників політичної комунікації та взаємодії.

Науково-теоретична політична свідомість виходить на рівень узагальнень, аналізу механізмів управління політичною сферою суспільства. Такий рівень характерний для специфічної, висококваліфікованої діяльності політичних мислителів (ідеологів, науковців та ін.). Тут важливе місце політики в суспільстві, сутність і форми її вияву у публічній владі, державності тощо.

І мораль, і політика – це організаційні, регулятивні, контрольні сфери суспільства, але їхнє існування й функціонування істотно різняться. В сучасному розумінні політикою є наука про можливості держави, інститутів влади оптимізувати, погодити, збалансувати інтереси людей, забезпечити на цій основі стабільну соціальну згоду, «нормальний» розвиток суспільства. Таке розуміння політики свідчить про необхідність етичного заміру політичних програм, суспільної моральної експертизи політичних платформ, запровадження моральних критеріїв у діяльність політиків, дотримання принципів політичної етики. У протилежному разі суспільство ніколи не позбавиться практики вульгарного політиканства, влади бюрократії, панування політизованого прагматизму.

Морально-етична свідомість оцінює явища політичного життя як відповідні або невідповідні моральним принципам, які є вічними (інша справа, що існують різні етико-філософські системи). Політика завжди відбувається в історії, «тут і зараз». Отже, йдеться про вічність і сьогодення, про сталість і динаміку – мораль може так чи інакше характеризувати політичну дію, перебуваючи водночас поза нею; може обмежувати політику, волю безконтрольної політичної дії, тому політика часто прагне звільнитися від неї.

Моральне виховання певною мірою впливає на будь-яку сферу соціальної діяльності і спілкування людей, зумовлюючи виникнення необхідної моральної атмосфери в суспільстві, особливого мікроклімату в колективі, що за відомих обставин може значно змінювати характер учинків. Моральне виховання – сукупність цілеспрямованих, планованих, активних, спеціально організованих впливів на свідомість і поведінку людини, що водночас із самовихованням формують індивідуальну і колективну систему етичних понять, моральних переконань, схильностей, почуттів, рис характеру і моральних звичок поведінки для того, щоб поняття справедливості, рівності, гідності, добро, щастя не залишалися цінностями тільки свідомості, а перетворювалися на імперативи діяльності політиків, державних структур, втілювалися в найкращому можливому вигляді в життя.

Розглядаючи окреслену у назві проблематику, ми дійшли таких висновків:

по-перше, слід зазначити, що відсутня цілком вірна і беззаперечно сприйнята дослідниками формула, яка визначає співвідношення політики і

моралі. Однак при цьому вважаємо, що політика може бути моральною і аморальною, але не може бути позаморальною, оскільки торкається інтересів людей, системи їх цінностей і цілей;

по-друге, політика, не підкріплена моральністю, приречена на поразку. Безчесна, цинічна особистість, для якої егоїстичні інтереси понад усе – тимчасовий персонаж на політичній сцені, терміни перебування якого на арені політичної слави та могутності обмежують і скорочують до мінімуму саме моральні засади суспільства (якщо вони наявні та міцні). Тільки політик, який справді виражає соціальні сподівання та інтереси людей, керується ними і прагне послідовно захищати та втілювати їх у життя, отримує тверду, щирі і тривалу підтримку громадськості. А моральність кожного представника політикуму зокрема, визначає етичність влади загалом і, опосередковано, рівень моральності всього суспільства;

по-третє, між політикою і мораллю завжди існує взаємозв'язок. Політика і мораль взаємодіють як форми суспільної свідомості й практики. Політика, що прагне досягнення своїх цілей, не може обійтися без такого значного внутрішнього регулятора людської поведінки, як мораль, і тому змушена апелювати до морального почуття мільйонів людей, використовуючи його в тій чи іншій мірі. Коли етично-моральні поняття наповнюють повсякденне життя людей та відіграють у ньому реально важливу роль, суспільство або підтримує, морально санкціонує і стимулює політичну діяльність, або ж засуджує, блокує, зупиняє протиморальні рішення, дії та вчинки влади. Саме ці положення визначають головні напрями взаємодії та взаємозв'язку політики та моралі як форм суспільної свідомості та буття.

БРИТАНСЬКА КОЛОНІАЛЬНА ІМПЕРІЯ: ЕТАПИ ТА ІСТОРІЯ ФОРМУВАННЯ

Олефіренко Юлія Леонідівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри історії держави і права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Третьякова Т.А.*

За час свого існування Великобританія довела, що імперія - це форма міжнародного правління, яка може вдало функціонувати. Переселенські, або так звані “білі колонії”, пройшли тривалий шлях розвитку від коронних володінь через автономію до незалежних держав, утворивши в 1931р. разом з “кольоровими колоніями” і метрополією Британську Співдружність Націй.

Початком колонізації став травень 1607 р., коли 120 англіївців заснували перше постійне поселення - форт Джеймстаун. Його було названо на честь короля Якова (Джеймса) I Стюарта, і він став центром першої англійської колонії в Америці - Віргинії. Однак аж до буржуазної